

Publicerad 2021-01-24 00:00 av max andreewitch

*Ibland måste en finna sig i det faktumet att drömmen om lycka inte alltid kommer att bli verklighet. Visst ska detta smärta! Men vad ska en annars göra?*

*Ibland krävs det att endast njuta av kaffet och känna av den ensamhet härjar!*

**min vackra ensamhet!**

Min ensamhet härjar. Slut på rent vatten, bland smutsigt vatten jag härjar.

Och grumligt bland människor, grumligt, förgulnande färgar.

Min ensamhet härjar,

min ensamhet härjar.

Att min kropp behöver vatten,

men vattnet här är grumligt?

Pratet här är grumligt!

Själen gråter grumligt..

men pratet får härja,

för pratet ville härja...

Och under dess dova vattenyta hörs ingenting.

Så jag får skrika jag får tro, på att ljudet ändrar sin kraft,

och lyckas färdas under ytan,

så min ensamhet får synas,

min vackra ensamhet ska synas!

Där min ensamhet härjar,

min ensamhet härjar.

Välkommen ut min förtryckta själ,

ur lås och bom,

ur sanningens kadaver.

Du mörka väg som alla tar, jag har förstått dig!

Och sett hur du med ond och farlig hand, förtär vartenda liv till ständig längtan,

du mörka väg som alla tar, jag visar din sanna verkan!

Och öppnar för hur livets sanna kraft,

aldrig fanns hos dig!

Mina dagar här är redan mina, även fast jag inte nått mitt livets höjdpunkt.

Jag vet att för mig finns ingen, livets höjdpunkt.  
Och vetandes detta är jag skör och trött,  
sittandes ute med koppen i handen,  
och njuter den ensamhet härjar.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren max andreewitch med Poeter.se id #193371 innehar upphovsrätten